

Η δίκη της επιπολαιότητας

Δίκη Οτσαλάν: Θέλαμε να τον σώσουμε ή να τον δώσουμε; "

(«ΠΟΝΤΙΚΙ», 5/6/2003)

ΜΠΟΡΕΙ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ κράτος να δικάσει μια παρέα "εξωθεσμικών" παραγόντων, έναν "εσμό υπερπατριωτών", που ασκούν "ιδιωτική εξωτερική πολιτική", θέτοντας σε σοβαρό κίνδυνο τα συμφέροντα της χώρας; Αναμφίβολα μπορεί. Αλλάστε γι' αυτόν το λόγο προβλέπεται από το νόμο το κακούρηγμα της "προσβολής διεθνούς ειρήνης της χώρας", αδίκημα που τιμωρείται έως και με δέκα χρόνια κάθειρξη. Γιατί όμως στη δίκη για την πολύκροτη "υπόθεση **Οτσαλάν**", που διεξάγεται από τις 26/5 και έχει αυτό ακριβώς το περιεχόμενο, δεν υπάρχει περίπτωση η Δικαιοσύνη να λειτουργήσει αυστηρά, καταδικάζοντας τους "επικίνδυνους για τη χώρα ιδιώτες"; Η απάντηση είναι απλή: Κανένας από τους κυβερνητικούς και τους άλλους κρατικούς παράγοντες που καταθέτουν ως μάρτυρες κατηγορίας δεν έχει πλέον την πρόθεση "να κάψει" τους κατηγορούμενους, μέχρι πρότινος έμπειστους συνεργάτες τους επί χρόνια στην άσκηση της επίσημης μυστικής διπλωματίας έναντι της Τουρκίας.

ΕΧΟΥΜΕ ΠΟΛΛΕΣ φορές εξηγήσει ότι οι στενές σχέσεις του πολιτικού κόσμου στην Ελλάδα -και μάλιστα ολόκληρου του πολιτικού φάσματος- με το κουρδικό ένοπλο κίνημα (του **Οτσαλάν** και του ΡΚΚ) δεν ήταν μια υπόθεση που κίνησε αυτοβούλως ο "υπερπατριώτης" απόστρατος αξιωματικός του Πολεμικού Ναυτικού Αντ. Ναξάκης και η παρέα του. Δεν μπορούσε το αφελές δόγμα του "ο εχθρός του εχθρού μου είναι φίλος μου", που διακινούσε την περασμένη δεκαετία μαζί με διάφορους σκόρπιους εθνικιστές, δικτυωμένους διανυσμένους, δημοσιογράφους και "ειδικούς των εθνικών θεμάτων", να σπρώξει τόσο εύκολα την ελληνική κυβέρνηση και το σύνολο σχεδόν των βουλευτών σε μια πολιτική ταύτισης με τους στόχους του **Οτσαλάν** και των ανταρτών του. Όσα ήρθαν στη δημοσιότητα μετά το "φιάσκο **Οτσαλάν**" (Ιανουάριος-Φεβρουάριος 1999) και όσα λέγονται αυτές τις μέρες στην αίθουσα του Κακούρηγιοδικείου Αθηνών, επιβεβαιώνουν ότι οι δραστηριότητες του φιλοκουρδικού λόμπι στην Ελλάδα ήταν μέρος της στρατηγικής (της ελληνο-τουρκικής έντασης) των επίσημων ελληνικών υπηρεσιών.

ΠΟΛΥ ΠΡΙΝ καταθέσει στο δικαστήριο ο πρώην διοικητής της ΕΥΠ Χαρ. Σταυρακάκης ότι ο κ. Ναξάκης υπήρξε επί χρόνια συνεργάτης της ΕΥΠ (νεονόος που επιβεβαίωσε και ο ειδικός πράκτορας των μυστικών υπηρεσιών, άνθρωπος της εμπιστοσύνης του **Οτσαλάν**, Σάββας Καλεντερίδης), ένα δημοσίευμα του "Βήματος" από τις 21.2.1999 υπογράμμισε: "Εγγραφα των ελληνικών μυστικών υπηρεσιών καταγράφουν τον κ. Ναξάκη ως 'πηγή'. Η κυβέρνηση επίσης πληροφορήθηκε ότι ο κ. Ναξάκης επισκεπτόταν τα γραφεία της ΕΥΠ, στην οδό Κατεχάκη, τουλάχιστον δύο φορές την εβδομάδα και είχε πολύωρες συναντήσεις με υψηλόβαθμα στελέχη. Επίσης, πρόσφατα είχε υποβάλει στην ΕΥΠ έγγραφο αίτημα για τη χρηματοδότηση γραφείων κουρδικών οργανώσεων. Το αίτημα αυτό ικανοποιήθηκε".

ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ να θυμίσουμε τις ειδικές αποστολές του κ. Ναξάκη στα στρατηγεία του ΡΚΚ, τη συνάντησή του με τον **Οτσαλάν** στη Ρώμη (μαζί με τον κ. Καλεντερίδη και τον αντιπρόεδρο της Βουλής κ. Σγουριδίδη), τα ταξίδια του με τα ενοικιαζόμενα με χρήματα της ΕΥΠ λίαρ-τζετ, την άλλη μυστική μεταφορά του **Οτσαλάν** στην Ελλάδα (10/10/1998) κ.λπ, για να κατανοήσουμε την αμήχανη θέση των κυβερνητικών στελεχών περί "επιπολαιότητας" του Αντ. Ναξάκη. Τι να έλεγαν οι κύριοι Πάγκαλος, Πετσάλνικος, Παπαδόπουλος και Κοσμίδης στο δικαστήριο; Όλοι τους όφειλαν να υποστηρίξουν ότι θεωρούν αδιανόητο να ήθελε να πλήξει την πατρίδα. Όλοι τους συμφώνησαν ότι κινήθηκε, οπωσδήποτε χωρίς δόλο, από γνήσια πατριωτικά αισθήματα. Και όλοι τους τον χαρακτήρισαν "επιπόλαιο" και "παρορμητικό". Ήταν ο μόνος τρόπος να υπερασπιστούν το συνεργάτη τους που έπεσε θύμα μιας απότομης στροφής της εξωτερικής πολιτικής της χώρας.

ΟΤΑΝ ΤΟ 1998 διαπιστώθηκε ότι με σημαία τον "Κολοκοτρώνη-Οτσαλάν" και τους μιλιταριστικούς λεονταρισμούς η εξωτερική πολιτική οδηγείται με μαθηματική ακρίβεια σε τραγικά αδιέξοδα, ήταν φανερό ότι θα ακολουθούσαν τα "φιάσκα", οι "προδοσίες", οι "συνεργασίες με ξένες υπηρεσίες" και όλα τα παρεμφερή, που θα παρήγε το πληγωμένο "εθνικό μας φιλότιμο" κυρίως μέσα στο κράτος και τους μηχανισμούς του. Το όραμα του διαμελισμού της Τουρκίας και της πολεμικής ανακατάληψης της Βόρειας Κύπρου έσβησε στο Ναϊρόμπι και ξεχάστηκε στις φυλακές του Ιμραλί. Εστώ, να συμφωνήσουμε ότι πρέπει να επουλωθούν τα τραύματα των ελληνικών μυστικών υπηρεσιών, χωρίς αποδιοπομπαίους τράγους, αλλά τουλάχιστον οι πρωταγωνιστές τους να μας πούνε όλη την αλήθεια. Αυτά με τους "παρορμητικούς χαρακτήρες" και τις "επιπολαιότητες" είναι για τα τηλεοπτικά ηρωινάδικα. Δεν πείθουν κανέναν.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ - 07/06/2003

1-5

Χωρίς τίτλο

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΓΚΙΩΝΗ

Πού να φανταζόταν η συγγραφέας Βούλα Δαμιανάκου, όταν στην Κατοχή, το 1942, είχε συλληφθεί από τους Ιταλούς, δικαστεί, καταδικαστεί κι εξοριστεί για την αντιστασιακή της δράση, ότι 61 χρόνια αργότερα -στις δημοκρατικές ημέρες μας- θα βρισκόταν και πάλι στο εδώλιο του κατηγορουμένου -αυτή τη φορά με την κόρη της, τη ζωγράφο Ελένη Βασιλοπούλου. Ο (γνωστός) λόγος: Επειδή φιλοξένησαν (και καλά έκαναν) για ένα βράδυ στο σπίτι τους, στη Νέα Μάκρη, τον διωκόμενο αρχηγό των Κούρδων **Οτσαλάν**. Η δίκη έχει αρχίσει εδώ και δέκα ημέρες -και θα τραβήξει- με τις δύο γυναίκες να πηγαινοέρχονται Αθήνα - Νέα Μάκρη. Τη δοκιμασία απαλύνουν η στωικότητα, η φιλοσοφική διάθεση και το χιούμορ μάνας και κόρης. Αυτονόητη η συμπαράσταση.

Δικαιολογημένο κι επωφελές το πάθος της Βάσως Παπαντωνίου και όσων στηρίζουν την καμπάνια για ν' αποκτήσει η μονάκριβη Λυρική μας Σκηνή δική της στέγη. Και τουλάχιστον αψυχολόγητη η αντίδραση του υπουργού Πολιτισμού, ο οποίος έκρινε ότι θίγεται από τις δηλώσεις της. Γιατί και η νέα απάντησή του φλου μπορεί να χαρακτηριστεί, αφού απουσιάζουν ενέργειες που να πείθουν ότι το όραμα οδεύει προς την πραγματοποίηση.

Είδα και άκουσα κι εγώ από την τηλεόραση την κόρη του Δημήτρη Ροντήρη να διαμαρτύρεται ότι πρόκειται να της πάρουν το σπίτι-μουσείο, όπως το χαρακτηρίζει, για ένα δάνειο 40 εκατομμυρίων δραχμών, το οποίο, λέει, υποσχέθηκε ο υπουργός Πολιτισμού ότι θα τακτοποιήσει. Ομως ο μεγάλος θεατράνθρωπος έχει εκδημήσει από το 1981 και το αποκαλούμενο σπίτι-μουσείο παραμένει σπίτι. Πώς δεν έχει γίνει ακόμη μουσείο και πώς προέκυψε το ανεξόφλητο δάνειο; Ερωτήματα στα οποία το τηλεοπτικό ρεπορτάζ δεν αναζήτησε απάντηση.

Ακρως ενδιαφέρουσα η συνέντευξη που έδωσε ο Αλέκος Αλεξανδράκης στην Ιωάννα Κλεφτόγιαννη και

0706 03